

[Morten Lange.]

den debat, hvor vi i virkeligheden trænger til at få nogle meget, meget svære ting systematiseret ned i en klar oversigt.

Jeg skal anbefale, uden for store forventninger, at folketinget stemmer for den af mig foreslåede dagsorden. Jeg skal anbefale at stemme imod den af regeringen foreslåede dagsorden, og hvis formanden finder på at sætte hr. Sigsgaards dagsorden til afstemning på en sådan måde, at den ikke slår en egentlig afgørelse i sagen ud, så vil jeg til den tid overveje min situation.

Sigsgaard: Nogen egentlig debat foregår der jo sjældent under folketingets debatter, såkaldte debatter. Den eneste, der bevægede sig lidt ind på, hvad modstanderne af fællesmarkedet, for nu at slå dem sammen her, havde sagt, var vel hr. Haunstrup Clemmensen. Han red til gengæld en gammel krikke, han stillede nemlig spørgsmålet: hvorfor vil dog disse socialister, som er så internationalt orienterede, ikke gerne ind i fællesmarkedet? Det er dog en form for internationalisme. Det undrer mig, at hr. Haunstrup Clemmensens virkelig ikke kan begribe, at vi ikke vil være med til den styrkelse af kapitalismen, som fællesmarkedet er udtryk for. Det er jo derfor, hr. Haunstrup Clemmensen så gerne vil i fællesmarkedet, det er, fordi kapitalismen har brug for det, de store virksomheder har brug for det, videreudviklingen af vores samfund, det kapitalistiske samfundssystem, har brug for fællesmarkedet. Derfor vil han i fællesmarkedet, derfor vil hans parti i fællesmarkedet, derfor vil de borgerlige partier i fællesmarkedet. Men det er jo ikke lige præcis det, som f.eks. mit parti, VS, står for. Vi ser det ikke som vores opgave på nogen måde at styrke kapitalismen, det lader vi de borgerlige om med socialdemokraternes hjælp — nu stemmer de fire partier jo sammen. Den internationalisme, vi kæmper for, er socialistisk.

Nu forstår jeg på det hele, at det dagsordensforslag, jeg har stillet, ikke kommer til afstemning. Jeg deler ikke den vurdering af det, som hr. Morten Lange gav udtryk for før et øjeblik siden, at nu skulle vi altså have nedsat en studiekreds, og det kunne være meget sjovt, men særlig vigtigt var det nok ikke. Jeg mener, at det er helt væsentligt, at

der kommer en alsidig debat, en alsidig information ud om dette spørgsmål. Der er vel ikke truffet nogen vigtigere beslutning end den, der måske skal træffes, i historisk tid i Danmark. Det er grove løjer, hvis den skal træffes, uden at folk er ordentlig informeret om, hvad det er, der foregår. Og det er ikke tilstrækkeligt, hvis handelsministeren skulle gå hen og følge hr. Morten Langes råd, således at der oven på de 12 pjecer, der sikkert vil fortælle en hel masse om fællesmarkedets fortræffeligheder, og hvordan det er indrettet osv., kommer en pjece, der hedder „For“, og en, der hedder „Imod“. Dermed er oplysningsbehovet ikke på nogen måde dækket. Hvem skulle i øvrigt skrive pjecen, der hedder „Imod“? Skulle handelsministeren?

Hr. Ivar Nørgaard afviste VS' dagsordensforslag med en lidt flot bemærkning om, at han sandelig ikke havde nogen lyst til at lade mine argumenter statsfinansiere, samtidig med at han i øvrigt ikke gik ind på de argumenter. Men lad mig alligevel tage hans tanke op. Han vil altså ikke have, at mine argumenter — og det vil altså også sige argumenter fra andre modstandere af fællesmarkedet — støttes af staten. Men hvordan er det egentlig med hr. Ivar Nørgaards egne argumenter? Hvor får han dem frem? Han får dem bl. a. frem i sit partis presse. Det er altså LO, der i høj grad finansierer hans argumenter, det har socialdemokratiet jo på en eller anden måde fået patent på. Men han får dem også støttet af staten. Så vidt jeg erindrer, er der her i folketinget for ikke så længe siden vedtaget en lov om støtte til pressen, og staten averterer også ganske meget i pressen. Det vil altså sige, at staten støtter pressen økonomisk og støtter også, at hr. Ivar Nørgaard kan fremføre sine synspunkter. Staten støtter mest de større blade, og i hvert fald alle større blade her i Danmark går ind for EEC, argumenterer ganske enøjet for, at Danmark skal tilslutte sig EEC. Hr. Ivar Nørgaard synes åbenbart, det er helt i orden, at staten støtter det. Men at modstanderne skulle have mulighed for bl. a. ved hjælp af statsmidler at komme ud med deres synspunkter, det vil hr. Ivar Nørgaard sandelig ikke være med til. Det er en køn form for demokrati.

Konsekvensen af, at man afviser at give